

Speech of the President Of Citizens' Alliance, former Minister of Foreign Affairs, Mr. George Lillikas, at the IEDP Forum held in Nicosia, Cyprus, on December 4, 2015.

The Eastern Mediterranean has always been one of the arenas of the Great Powers' antagonism for world domination. This part of the Mediterranean Sea hosts countries and peoples who constitute a diversified mixture of nationalities, religions and sects. Hebrews, Arabs, Turks and Greeks, Muslims – Shiite, Sunnite, Alawite –, Christians – Orthodox and Catholic -, combine a mosaic of races and religious affiliations with distinctive cultural, social and moral characteristics, hammered over the span of centuries of pain, blood and tears.

The fate of these peoples has always been determined to a great extent by the imperialistic designs and national interests of the great and regional powers.

Today, the eastern Mediterranean has become the epicentre of confrontation over interests by and large related to its underwater wealth of energy resources and to the pursuit for the control of the supply line of these resources to the enormous European market – a factor which propagates geopolitical power and influence within the context of international affairs.

Within this grid of conflicting interests, the designs of the West, following the US-led coalition's invasion of Iraq in 1991, triggered a tragic series of events which led to a sequence of further political and military interventions by foreign powers. These interventions took place without the authorisation of the UN Security Council, under the pretext of overthrowing the long-established dictatorships and promoting democracy.

However, who have the authority, and according to which criteria could they decide which regime is oppressive and dictatorial to the extent that necessitates its overthrow by foreign military intervention or otherwise? It is a fact, indeed, that the majority of the regimes in this part of the world do not practice democratic governance. Nevertheless, the sensitivity of the US and several EU members regarding democratic values and human rights' protection appears to be applied selectively and on the basis of existing alliances. For example, in what way are the regimes of Turkey and Saudi Arabia better and more democratic than that of Syria? Are the human rights of ethnic and religious minorities or the rights of women and journalists respected more in these two countries than in Syria?

The West's discriminating practices which are based on a 'friendly' – 'non-friendly' selection model that labels the former as enemies and the latter as allies creates a deep suspicion among the peoples of the region. Furthermore, the intervening powers appear indifferent with regard to the consequences of the regime change they instigate or facilitate. The annihilation of Iraq's infrastructure and the tragic circumstances of its people, the downfall of Gaddafi's dictatorship in Libya with its chaotic aftermath as well as the present crisis in Syria, are events which were evidently planned and executed without any consideration as to what the future of these countries would be after their so-called democratisation. Yet, it was not difficult for anyone with a fair

measure of awareness of the socio-political realities of the region, to predict that the ‘Arab spring’ would evolve into an Islamic winter.

Today, the catastrophic results of this myopic foreign policy are becoming apparent. The European Union which was drugged into these mistaken choices is suffering from their consequences.

The collapse of Iraq gave rise to ISIS and facilitated its spread into the heartland of the region and to Syria, where it controls a land equivalent to the surface area of the United Kingdom.

In Libya, the complete collapse of Gaddafi’s regime enabled the propagation of terrorist groups which operate all over the country and its neighbours, posing an imminent threat for Tunisia and the western border of Egypt.

The civil war in Syria caused in its turn an explosive mixture of instability, insecurity and destruction, leading to a massive influx of refugees into Greece and Italy from the shores of Turkey. This unprecedented refugee crisis changes the social and economic conditions and affects the demographic balance in Europe, which was caught unprepared and proved to be unable to foresee the true repercussions and the magnitude of the problems caused by foreign intervention in the region. Looking into the ongoing events in Syria, one should be able to anticipate the consequences of a disorderly collapse of Assad’s regime: rivers of blood from the massacre of innocent Christians and Alawites and of all those who oppose ISIS.

If ISIS succeeds to prevail in Syria and on the eastern Mediterranean coast, it will pose an immediate threat of infiltrating Lebanon and Jordan from where it could initiate further attacks on other neighbouring countries. The threat against the safety and security of Cyprus in such a case will become imminent. The supply of weapons worth \$20 million to the Lebanese government by Cyprus is placed within the context of this possible development.

The steady advances of the Islamic State have alarmed the western alliance fighting against it, causing an intensification of their air raids against its fortresses in Iraq and on the Turkish-Syrian border.

On a parallel line, the danger of collapse of Assad’s regime in combination with the terrorist attacks in Europe and the fear posed by the mobilisation of terrorist cells in the heart of European countries, gave Russia the opportunity to assume a leading role in the war against terror in order to defend its geopolitical interests in the region, as well as to prevent ISIS’ expansion of its terrorist operations to Russian soil. The intervention of the Russian Federation caused a re-arrangement of geopolitical interests and power balances in the region.

Consequently, until the final settlement of the geopolitical turmoil among the antagonising global and regional powers, this area will continue to be unstable, posing great dangers against the security and welfare of the states which are close to the

theatre of war. At the same time it will continue to cause alarm to the peoples of Europe, and endanger the cohesion and future perspective of the European Union.

The war against terror and against ISIS concerns the whole of the international community. In order to end it victoriously there must be a genuine and truthful cooperation of all the powers involved. Any lack of such cooperation based on mere pretexts by certain actors who wish to insist on pursuing their national geopolitical agendas to the detriment of the cause, will serve the aims of ISIS. In the Second World War the US, Britain and France formed an alliance with Soviet Russia and successfully fought against Nazism. Where is the obstacle in forming a similar alliance that will include Russia in the fight against ISIS and international terrorism? This, of course, will require common and coordinated action against ISIS as well as severe sanctions against those states which support it financially and militarily.

We are puzzled and worried by the fact that the United Nations Organisation appears indecisive to and distant from this international conflict.

This supreme and cohesive web of the international relations system and principal guardian of human rights and international law seems to have been set aside to the point that one justifiably wonders if it can actually fulfil the mission assigned to it in 1945. For it is evident that it cannot effectively manage even humanitarian crises, as it was proven in the case of the refugee crisis which escalated because of the recent developments in the Syrian conflict. Today, world peace hangs by a thread, especially after the attack and destruction of the Russian bomber by Turkey. If the great powers and the economic and political elites who manipulate their decisions continue to act according to their corporate and national interests alone this thread will break, with catastrophic consequences for the whole world.

The role and actions of Turkey with regard to this regional crisis are alarming. The Islamic ideology of president R.T Ertogan and his party, AKP, combined with the expansionist designs of the Turkish 'deep state' mark Turkey as a destabilising force. It is needless to mention that everybody knew that Ertogan's regime has been financing and arming ISIS all along. Yet, all looked the other way and continue to do so. The same tolerance is displayed by the international community for Turkey in respect to the Turkish occupation of the north part of Cyprus, in respect to the oppression of the Kurds and the disproportionate war against them, in respect to the continuous aggression against Greece and regarding the mistreatment of dissidents and the incarceration of journalists who dare to criticise their government. The attack and downing of the Russian bomber alone is proof enough that this country's present government constitutes a threat to world peace and security. And yet, the European Union recently rewarded Turkey thus encouraging it to continue its inhumane trade of refugees, instead of sanctioning all the states which support ISIS and orchestrate the flooding of Europe with refugees.

Within this destabilised geographic region, Cyprus constitutes one of the few remaining centres of stability. The Cyprus Government's initiatives for promoting cooperation and understanding through Tripartite Cooperation agreements, like the

ones between Greece, Israel and Cyprus, and Greece, Egypt, and Cyprus, and lately an agreement which places Jordan on the grid, are part of the constant philosophy based on the necessity for peaceful cooperation upon which the foreign policy of the Republic of Cyprus is firmly grounded. Within the context of these cooperation agreements common interests are being established and solid foundations for the safety and peace of eastern Mediterranean are laid.

The cooperation agreements for peaceful exploitation of energy resources established among the aforesaid states carry no intention of provoking other countries in the region or attacking their lawful interests. However, they may, indeed, affect and unintentionally tend to neutralise or even isolate states which constantly embark on the unilateral pursuit of hegemonic designs in the area to the detriment of safety and peace.

Ladies and gentlemen,

Please, allow me to conclude my contribution to this forum with a reference to the current developments regarding the Cyprus problem.

At this critical moment of history we bear witness of geopolitical changes which will inevitably affect the future of the Mediterranean peoples and the future of the peoples of the Middle East, North Africa and Europe. This is an additional reason why the solution to the Cyprus problem must above all be just and certain of securing a democratic, functional and viable state.

The day after the solution should find the Republic of Cyprus free, independent and reunited under conditions of safety and peace. If the solution fails to adhere to international law and democratic principles it will lead to a dysfunctional state of affairs and most likely to a renewal of conflict and violent inter-ethnic confrontation. This is the reason we insist upon reaching a solution which will be in full adherence to the European *acquis communautaire* without any divergences. Only this model of solution can ensure the desperately needed conditions of stability, peace and the wellbeing of our people.

The solution must be such as to free the people of Cyprus, Greek Cypriots and Turkish Cypriots, from the military and political embrace of Turkey thus ending its occupation of the north part of our island and allowing the continuation and transformation of the Republic of Cyprus into a state free of foreign armies, and free of external guarantees and dependencies.

A solution which assigns any intervening rights or other role to Turkey which is constantly displaying expansionist and hegemonic tendencies will undoubtedly create new tensions and instability in the region. If Turkey acquires an indirect control over Cyprus the safety and peace of all the countries of Eastern Mediterranean will be adversely affected.

On the contrary, a solution which will allow the Republic of Cyprus to function as a truly sovereign, free and independent state, making its own decisions regarding its position and role within the European Union and regarding its relations with other states, will enable our country to evolve into a bridge for cooperation, friendship and peace between the countries of the Middle East, North Africa and Europe and become a meeting centre for constructive dialogue and understanding for the peoples of the Eastern Mediterranean who desperately search for immediate and lasting solutions to the multitude of problems and challenges in their region.

Thank you

George Lillikas,
President of Citizens' Alliance party, Nicosia.

**ΟΜΙΛΙΑ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ ΠΟΛΙΤΩΝ ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ
ΠΟΛΙΤΩΝ ΜΕ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΩΝ: «Η ΚΥΠΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ
ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ»**

Η Μεσόγειος υπήρξε πάντοτε πεδίο ανταγωνισμού Μεγάλων Δυνάμεων για την παγκόσμια κυριαρχία. Στην Ανατολική Μεσόγειο συναντώνται χώρες και λαοί που συνθέτουν ένα μίγμα από διάφορες εθνικότητες, θρησκείες και σέκτες. Εβραίοι, Άραβες, Τούρκοι, Έλληνες, μουσουλμάνοι - σίτες, σουννίτες και αλεβίτες, χριστιανοί - ορθόδοξοι και καθολικοί, συνθέτουν ένα μωσαϊκό δογμάτων πίστεως με ιδιαίτερα πολιτισμικά, κοινωνικά και αξιακά χαρακτηριστικά που σφυρηλατήθηκαν μέσα από αιώνες πόνου, αίματος και δακρύων.

Ανέκαθεν, η μοίρα των λαών που κατοικούσαν σε αυτή τη πλευρά της Μεσογείου, καθοριζόταν, σε μεγάλο βαθμό, από τους σχεδιασμούς και τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα Μεγάλων, ή και περιφερειακών Δυνάμεων.

Σήμερα, η Ανατολική Μεσόγειος έχει καταστεί το κέντρο διεθνούς αντιπαράθεσης συμφερόντων, εξαιτίας, κυρίως, του ενεργειακού πλούτου που κρύβει στα νερά της και το κινήγι για έλεγχο της ενεργειακής τροφοδότησης της τεράστιας ευρωπαϊκής αγοράς που αναπαράγει γεωπολιτική ισχύ και επιρροή στα διεθνή δρώμενα.

Μέσα σε αυτό το πλέγμα σύγκρουσης συμφερόντων, οι σχεδιασμοί της Δύσης, μετά την εισβολή των ΗΠΑ στο Ιράκ, αρχές της δεκαετίας του 1990, οδήγησαν, διαδοχικά σε σειρά τραγικών πολιτικών και στρατιωτικών παρεμβάσεων σε χώρες της περιοχής. Όλες αυτές οι εξωτερικές επεμβάσεις έγιναν χωρίς την όποια απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας και υπό το πρόσχημα της ανατροπής δικτατορικών καθεστώτων για αποκατάσταση της δημοκρατίας.

Ποιος, όμως, κρίνει και με ποια κριτήρια ποιο καθεστώς είναι απολυταρχικό και επιβάλλεται η ανατροπή του με εξωτερική στρατιωτική ή άλλη επέμβαση; Η αλήθεια είναι ότι η δημοκρατικότητα δεν αποτελεί χαρακτηριστικό

γνώρισμα, για τα πλείστα καθεστώτα της περιοχής. Παρόλα αυτά η ευαισθησία των ΗΠΑ και των πλείστων κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη δημοκρατία και τα ανθρώπινα δικαιώματα εκφράζεται επιλεκτικά και στη βάση του κριτηρίου της συμμαχικότητας. Πόσο πιο δημοκρατικά είναι τα καθεστώτα, για παράδειγμα της Τουρκίας και της Σαουδικής Αραβίας από το καθεστώς της Συρίας; Πόσο γίνονται σεβαστά τα ανθρώπινα δικαιώματα των εθνικών ή θρησκευτικών μειονοτήτων, των γυναικών ή των δημοσιογράφων σ' αυτές τις χώρες;

Η επιλεκτική διάκριση που διαχωρίζει και ανέχεται τα φιλικά, προς τη Δύση καθεστώτα, από τα μη φιλικά, καθιστά τους λαούς της περιοχής καχύποπτους ως προς τα πραγματικά κίνητρα των εξωτερικών επεμβάσεων.

Πέραν τούτου, οι χώρες που κάνουν τις επεμβάσεις δείχνουν να μην προβληματίζονται για την επόμενη μέρα της ανατροπής ενός καθεστώτος. Η εξαθλίωση του Ιρακινού λαού και η καταστροφή των κρατικών υποδομών του, η πτώση του τυραννικού καθεστώτος Καντάφι στη Λιβύη και η μετακύλιση της λεγόμενης Αραβικής Άνοιξης στη Συρία, αποδείχθηκε ότι σχεδιάστηκαν και εφαρμόστηκαν χωρίς την ελάχιστη μέριμνα για το μέλλον των χωρών αυτών, μετά τον υποτιθέμενο εκδημοκρατισμό τους. Δεν ήταν δύσκολο, για όποιον πραγματικά γνώριζε τις πολιτικό-κοινωνικές πραγματικότητες στην περιοχή, να προβλέψει ότι η Αραβική Άνοιξη θα οδηγούσε σε Ισλαμικό Χειμώνα.

Τα αποτελέσματα αυτής της μυωπικής εξωτερικής πολιτικής, τα βιώνουμε σήμερα με τραγικό τρόπο. Η Ευρωπαϊκή Ένωση, η οποία σύρθηκε στην υιοθέτηση αυτών των λανθασμένων επιλογών, έσπειρε ανέμους και σήμερα, θερίζει θύελλες.

Η κατάρρευση του Ιράκ εκκόλαψε τον ISIL και επέτρεψε τη γρήγορη επέκτασή του στην ενδοχώρα και στη Συρία όπου σήμερα ελέγχει εδαφική έκταση αντίστοιχη με αυτή της Μεγάλης Βρετανίας.

Στη Λιβύη, η πλήρης κατάρρευση των δομών του Κανταφικού καθεστώτος, επέτρεψε τη δημιουργία εκκολαπητριών τρομοκρατών σε όλη την επικράτεια της χώρας αλλά και στις γειτονικές χώρες, σε βαθμό που απειλείται άμεσα η

σταθερότητα της γειτονικής Τυνησίας, καθώς και τα δυτικά σύνορα της Αιγύπτου.

Ο εμφύλιος πόλεμος στη Συρία, προκάλεσε με τη σειρά του ένα εκρηκτικό μείγμα αστάθειας, ανασφάλειας και καταστροφής, οδηγώντας μεγάλες μεταναστευτικές ροές προς την Ιταλία και την Ελλάδα - μέσω των τουρκικών ακτών. Η έκταση της προσφυγικής κρίσης αλλάζει τα δεδομένα και τις ισορροπίες στην Ευρώπη, η οποία πιάστηκε απροετοίμαστη και αποδείχτηκε ανεπαρκής να αντιληφθεί έγκαιρα το μέγεθος των προβλημάτων που οι εξωτερικές επεμβάσεις στην περιοχή δημιούργησαν.

Βλέποντας σήμερα τις εξελίξεις στη Συρία, εύκολα μπορεί να αντιληφθεί κάποιος τις συνέπειες που θα είχε μια άτακτη κατάρρευση του Άσσαντ. Ποταμοί αίματος από την εξόντωση χριστιανών, αλεβιτών και όσων αντιτίθενται στο Ισλαμικό κράτος.

Εδραίωση του Ισλαμικού κράτους στη Συρία και τις μεσογειακές ακτές, θα αποτελούσε άμεση απειλή για διείσδυσή του στο Λίβανο και στην Ιορδανία αλλά και εφιαλτήριο νέων επιθέσεων στις γειτονικές χώρες που βρέχονται από τα νερά της Ανατολικής Μεσογείου. Η απειλή για την Κύπρο, θα ήταν, σε ένα τέτοιο σενάριο, άμεση. Άλλωστε δεν είναι τυχαία, η ενίσχυση του Λιβανικού κράτους από την Κύπρο, με όπλα και πολεμοφόδια, με πιο πρόσφατη την τελευταία αποστολή οπλισμού ύψους \$20 εκατομμυρίων.

Η έντονη ανησυχία των διεθνών δρώντων από την επέκταση του Ισλαμικού κράτους οδήγησε στο δυτικό συνασπισμό για βομβαρδισμό των θέσεων του σε περιοχές στο Ιράκ και στα σύνορα Τουρκίας-Συρίας.

Παράλληλα, ο κίνδυνος κατάρρευσης του καθεστώτος Άσσαντ, σε συνδυασμό με τα τρομοκρατικά κτυπήματα στην Ευρώπη και το φόβο που προκαλεί η ενεργοποίηση τρομοκρατικών πυρήνων στην καρδιά ευρωπαϊκών κρατών,

έδωσαν την ευκαιρία ανάληψης πρωταγωνιστικού ρόλου στη Ρωσία η οποία από τη μια επιδιώκει να διασφαλίσει τα δικά της γεωπολιτικά συμφέροντα στην περιοχή και από την άλλη να αποτρέψει την εδραίωση του τρομοκρατικού καθεστώτος του ISIL, και επέκταση της δράση του στην επικράτεια της Ρωσικής Ομοσπονδίας. Η Ρωσική επέμβαση οδηγεί σε αναδιάταξη των γεωπολιτικών δεδομένων στην περιοχή.

Μέχρι όμως, το ξεκαθάρισμα του γεωπολιτικού ανταγωνισμού παγκόσμιων και περιφερειακών δυνάμεων, η περιοχή θα συνεχίζει να βρίσκεται σε αστάθεια και να προκαλεί κινδύνους για την ασφάλεια και την ευημερία των χωρών που γειτνιάζουν με το θέατρο πολέμου που είναι σε εξέλιξη. Πολύ περισσότερο, όμως, θα συνεχίζει να προκαλεί ρίγη ανησυχίας στους ευρωπαϊκούς λαούς, θέτοντας σε κίνδυνο την ίδια τη συνοχή και την προοπτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η καταπολέμηση της διεθνούς τρομοκρατίας και του Ισλαμικού Κράτους είναι υπόθεση που αφορά το σύνολο της διεθνούς κοινότητας. Για να κερδηθεί ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας απαιτείται να υπάρξει ειλικρινής συνεργασία όλων των μεγάλων δυνάμεων.

Η μη συνεργασία και ο αποκλεισμός με διάφορα προσχήματα κάποιων χωρών, για εξυπηρέτηση γεωπολιτικών σκοπιμοτήτων, εξυπηρετεί μόνο το Ισλαμικό Κράτος. Για την αναχαίτιση του Ναζισμού στα μέσα του 20^{ου} αιώνα συνεργάστηκαν οι ΗΠΑ, Αγγλία και Γαλλία με την τότε Σοβιετική Ένωση, σε ένα κοινό Συνασπισμό δυνάμεων. Και κέρδισαν τον πόλεμο. Γιατί να μην μπορεί να επαναληφθεί το ίδιο μέτωπο κατά του Ισλαμικού κράτους και της διεθνούς τρομοκρατίας; Αυτό προϋποθέτει κοινές και συντονισμένες δράσεις κατά του Ισλαμικού Κράτους αλλά και επιβολή κυρώσεων κατά των κρατών που το στηρίζουν οικονομικά ή στρατιωτικά.

Προβληματισμό και ανησυχία μας προκαλεί το γεγονός ότι ο ΟΗΕ εμφανίζεται αδύναμος και αποστασιοποιημένος σε αυτή τη διεθνή διένεξη.

Ο συνεκτικός ιστός στο σύστημα διεθνών σχέσεων και ο θεματοφύλακας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του διεθνούς δικαίου έχει (ανεύθυνα) παραγκωνιστεί τόσο που διερωτάται κανείς αν επιτελεί πλέον, έστω και στο ελάχιστο, την αποστολή που είχε αναλάβει το 1945. Ούτε καν την ανθρωπιστική κρίση δεν μπορεί να διαχειριστεί αποτελεσματικά, όπως αποδείχτηκε πρόσφατα με την κλιμάκωση της προσφυγικής κρίσης που προκάλεσε ο πόλεμος στη Συρία. Η παγκόσμια ειρήνη κρέμεται σήμερα από μια κλωστή, ειδικά μετά την κατάρριψη του Ρωσικού αεροπλάνου από την Τουρκία. Αν οι Μεγάλες Δυνάμεις και οι πολιτικές και οικονομικές ελίτ που τις χειραγωγούν συνεχίσουν να έχουν στραμμένη την προσοχή τους στην αποκλειστική προώθηση των εθνικών τους συμφερόντων, η κλωστή αυτή ενδεχόμενα θα σπάσει, με απρόβλεπτες συνέπειες για την ανθρωπότητα.

Ιδιαίτερα ανησυχητικός είναι ο ρόλος και η δράση της Τουρκίας σ' αυτή την περιφερειακή κρίση. Η Ισλαμική ιδεολογία του Ταγίπ Ερτογάν και του Κυβερνώντος Κόμματος σε συνδυασμό με το επεκτατικό πνεύμα του «βαθέως κράτος», μετέτρεψαν την Τουρκία σ' ένα αποσταθεροποιητικό παράγοντα. Όλοι γνώριζαν ότι το καθεστώς Ερτογάν χρηματοδοτούσε και εξόπλιζε το Ισλαμικό Κράτος αλλά έκλειναν τα μάτια. Την ίδια ανεκτικότητα επιδεικνύει η διεθνής κοινότητα έναντι της Τουρκίας αναφορικά με την στρατιωτική κατοχή εδαφών της Κύπρου, τον πόλεμο που διεξάγει κατά των Κούρδων, των προκλήσεων κατά της Ελλάδας αλλά και τη φυλάκιση Τούρκων δημοσιογράφων της αντιπολίτευσης. Η κατάρριψη του Ρωσικού βομβαρδιστικού αεροπλάνου από την Τουρκία αποδεικνύει ότι η χώρα αυτή αποτελεί κίνδυνο για τη διεθνή ειρήνη και ασφάλεια.

Αντί η Ευρωπαϊκή Ένωση να λάβει μέτρα και κυρώσεις κατά των χωρών που οργανωμένα στηρίζουν το Ισλαμικό κράτος και διοχετεύουν κατά κύματα τους πρόσφυγες στην Ευρώπη, επιβράβευσε την Τουρκία ενθαρρύνοντας την έτσι να συνεχίσει να εμπορεύεται τους πρόσφυγες.

Σε αυτό τον αποσταθεροποιημένο γεωγραφικό χώρο, η Κύπρος αποτελεί μια από τις ελάχιστες χώρες/εστίες σταθερότητας. Οι πρωτοβουλίες της κυπριακής κυβέρνησης για την προώθηση της συνεργασίας και της συνεννόησης με γειτονικές χώρες, μέσω των Τριμερών Συνεργασιών, με Αίγυπτο-Ισραήλ-Ελλάδα και πρόσφατα με την Ιορδανία, αποτελούν συνέχεια μιας φιλοσοφίας συνεργασιών στην εξωτερική πολιτική της Κυπριακής Δημοκρατίας. Στο πλαίσιο αυτών των Συνεργασιών, οικοδομούνται κοινά συμφέροντα και ισχυρές βάσεις για την ασφάλεια και την ειρήνη στη λεκάνη της Νοτιοανατολικής Μεσογείου.

Οι ενεργειακές συμμαχίες που κτίζονται με αυτές τις χώρες, δεν επιδιώκουν καθόλου τη πρόκληση αντιπαράθεσης με άλλη χώρα. Από την άλλη όμως, τείνουν, όπως είναι λογικό, να οδηγήσουν σε απομόνωση τις χώρες που συνεχίζουν να προωθούν, μονομερώς, τις ηγεμονικές τους βλέψεις στην περιοχή, εις βάρος των συμφερόντων των άλλων χωρών, και εν τέλει, εις βάρος της ασφάλειας και της ειρήνης στην περιοχή.

Σε αυτή τη κρίσιμη, χρονικά και ιστορικά συγκυρία, όπου επέρχονται γεωπολιτικές αναδιατάξεις που επηρεάζουν το μέλλον των λαών της Μεσογείου, η λύση του Κυπριακού θα πρέπει να είναι πάνω από όλα δίκαιη και να διασφαλίζει ένα δημοκρατικό, λειτουργικό και βιώσιμο κράτος.

Η επόμενη μέρα της λύσης πρέπει να βρει την Κυπριακή Δημοκρατία ελεύθερη και επανενωμένη σε συνθήκες ασφάλειας και με ένα Κράτος Δικαίου το οποίο θα διασφαλίζει όλα τα ανθρώπινα δικαιώματα και δημοκρατικές ελευθερίες για όλους τους νόμιμους πολίτες της Κυπριακής Δημοκρατίας, χωρίς αποκλεισμούς και διακρίσεις. Παραβίαση των αρχών του κράτους δικαίου και των δημοκρατικών αξιών θα οδηγήσει σε ένα μη λειτουργικό κράτος και ενδεχόμενα σε νέες διενέξεις και προστριβές σε εθνοτική βάση.

Η αυστηρή εφαρμογή του Ευρωπαϊκού κεκτημένου χωρίς παρεκκλίσεις, μπορεί να προσφέρει ένα πλαίσιο ασφάλειας και κοινοτικής ευημερίας.

Η λύση πρέπει να είναι τέτοια που θα απεγκλωβίζει την Κύπρο και το λαό της, Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους, από τον στρατιωτικό και τον πολιτικό εναγκαλισμό της Τουρκίας. Θα ανατρέψει μια για πάντα την τουρκική κατοχή και θα επιτρέπει τη συνέχεια και μετεξέλιξη της Κυπριακής Δημοκρατίας σε ένα κράτος χωρίς ξένα στρατεύματα, εγγυήσεις και κηδεμονίες από τρίτες χώρες.

Λύση που θα επιτρέπει τον όποιο παρεμβατικό ρόλο της Τουρκίας, με δεδομένο τον επιθετικό της χαρακτήρα και τους επεκτατικούς και ηγεμονικούς της στόχους, θα δημιουργήσει μια νέα εστία αστάθειας στην περιοχή. Έλεγχος της Κύπρου από την Τουρκία θα επηρεάσει αρνητικά την ειρήνη και ασφάλεια όλων των γειτονικών Κρατών στην Ανατολική Μεσόγειο.

Αντίθετα μια λύση που θα επιτρέπει στην Κυπριακή Δημοκρατία να λειτουργήσει ως μια ανεξάρτητη χώρα η οποία, κυρίαρχα και ελεύθερα, θα αποφασίζει για τη θέση και ρόλο της στην Ευρωπαϊκή Ένωση αλλά και τις σχέσεις της με τα γειτονικά κράτη, θα αποτελέσει γέφυρα συνεργασίας μεταξύ της Μέσης Ανατολής και της Ευρώπης αλλά και χώρο συνάντησης και διαλόγου των γειτονικών λαών για την επίλυση των προβλημάτων της περιοχής.